

Sygn. akt *XVII AmC 1274/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR del. Anna Maria Kowalik</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

przeciwko **Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z/s w J.**

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

I. uznaje za niedozwolone i zakazuje pozwanemu **Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z/s w J.** wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

A) „Kasa zastrzega sobie prawo do zmiany niniejszego Regulaminu. Zmiana Regulaminu może nastąpić wyłącznie z ważnych powodów. Za ważne powody o jakich mowa w ust. 1 uważa się: (...) 3.) zmianę zasad i warunków świadczenia usług, a w szczególności rozszerzenie funkcjonalności istniejących produktów i usług, rezygnacji lub zmiany dotychczas oferowanych produktów lub usług mających wpływ na udzielenie lub obsługę pożyczek/kredytów.”

B) „W przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki, w braku odmiennego oświadczenia Pożyczkobiorcy złożonego po dokonaniu wcześniejszej spłaty pożyczki w całości, ochrona ubezpieczeniowa wynikająca z przystąpienia do ubezpieczenia grupowego będzie kontynuowana.”

II. zasądza od pozwanego **Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z/s w J.** na rzecz powoda **Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów** kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego **Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej (...) z/s w J.**

SSR del. Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmC 1274/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 stycznia 2013 roku powód – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wniósł o uznanie za niedozwolone i zakazanie wykorzystywania przez pozwanego – Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo – Kredytową (...) z siedzibą w J. - w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o następującej treści:

A) **„Kasa zastrzega sobie prawo do zmiany niniejszego Regulaminu. Zmiana Regulaminu może nastąpić wyłącznie z ważnych powodów.**

Za ważne powody o jakich mowa w ust. 1 uważa się: (...) 3) zmianę zasad i warunków świadczenia usług, a w szczególności rozszerzenie funkcjonalności istniejących produktów i usług, rezygnacji lub zmiany dotychczas oferowanych produktów lub usług mających wpływ na udzielenie lub obsługę pożyczek/kredytów”

B) **„ (...) uprawniony jest do zmiany wysokości pobieranych opłat i prowizji w następujących przypadkach:**

a) **wzrostu wskaźników (miesięcznych, kwartalnych, półroczny i rocznych) cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez GUS,**

b) **wzrostu cen energii**

c) **wzrostu cen usług pocztowych i telekomunikacyjnych, z których korzysta (...) przy wykonywaniu czynności oraz w zakresie wynikającym ze zmian tych parametrów”**

C) **„W przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki, w braku odmiennego oświadczenia Pożyczkobiorcy złożonego po dokonaniu wcześniejszej spłaty pożyczki w całości, ochrona ubezpieczeniowa wynikająca z przystąpienia do ubezpieczenia grupowego będzie kontynuowana.”.**

Pozwany **w odpowiedzi na pozew** uznał powództwo w całości i wniósł o nie obciążanie go kosztami postępowania (k.31-34 odpowiedź na pozew).

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa (...) z siedzibą w J. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu kredytów konsumenckich (fakt niesporny).

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwany posługuje się następującymi wzorcami umownymi:

- „Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich”, w którym znajduje się następujący zapis „Kasa zastrzega sobie prawo do zmiany niniejszego Regulaminu. Zmiana Regulaminu może nastąpić wyłącznie z ważnych powodów.

Za ważne powody o jakich mowa w ust. 1 uważa się: (...) 3) zmianę zasad i warunków świadczenia usług, a w szczególności rozszerzenie funkcjonalności istniejących produktów i usług, rezygnacji lub zmiany dotychczas oferowanych produktów lub usług mających wpływ na udzielenie lub obsługę pożyczek/kredytów”(k.24 - § 65 ust. 1 i 2);

- „Umowa pożyczki Nr ...” w którym znajduje się następujący zapis „ (...) uprawniony jest do zmiany wysokości pobieranych opłat i prowizji w następujących przypadkach:

a) **wzrostu wskaźników (miesięcznych, kwartalnych, półroczny i rocznych) cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez GUS,**

b) wzrostu cen energii

c) wzrostu cen usług pocztowych i telekomunikacyjnych, z których korzysta (...) przy wykonywaniu czynności oraz w zakresie wynikającym ze zmian tych parametrów”(k.13 - pkt 17).

- „Umowa pożyczki chwilowej Nr...”, w którym znajduje się następujący zapis „W przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki, w braku odmiennego oświadczenia Pożyczkobiorcy złożonego po dokonaniu wcześniejszej spłaty pożyczki w całości, ochrona ubezpieczeniowa wynikająca z przystąpienia do ubezpieczenia grupowego będzie kontynuowana.”(k.10 - pkt 26).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych wzajemnie twierdzeń Stron oraz zgromadzonego w toku postępowania sądowego materiału dowodowego, który z uwagi na wzajemną spójność i logiczność uznano za wiarygodny na podstawie art. 230 k.p.c.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje: Powództwo zasługuje na uwzględnienie, w części.

Na wstępie należy zaznaczyć, że zgodnie z przepisem art. 479⁴¹ kpc w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone sąd nie może wydać wyroku tylko na uznaniu powództwa.

Na gruncie przedmiotowej sprawy rozważenia wymagało, czy stosowane przez pozwanego wzory umów i regulamin są wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 k.c. Zajęcie negatywnego stanowiska w tej materii pozbawiłoby bowiem Sąd możliwości poddania zakwestionowanych przez powoda postanowień umownych ocenie prawnej, a w szczególności, czy mają one charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. W przedmiotowym postępowaniu Sąd dokonuje bowiem abstrakcyjnej oceny wyłącznie wzorca umownego celem ustalenia, czy zawarte w nim klauzule mają charakter niedozwolonych postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ k.c. Postępowanie o uznanie wzorca umowy za niedozwolone obejmuje zatem sądową kontrolę postanowień treści wzorca umowy, a nie konkretnej umowy, czy też innej formy stosunku prawnego między przedsiębiorcą a konsumentem.

Dokonując rozważań we wskazanym wyżej zakresie, za punkt wyjścia należało przyjąć art. 385¹ § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Regulacja zawarta w art. 385¹-385³ k.c. ma charakter szczególny w stosunku do tych przepisów, które mają powszechne zastosowanie do kształtowania przez kontrahentów treści umowy.

Ponadto, należy w tym miejscu podkreślić, że zgodnie z treścią art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Pojęcie wzorca umownego nie zostało w przepisach prawa polskiego zdefiniowane. Według poglądów doktryny wzorzec umowny to jednostronnie i uprzednio przygotowane zestawienie klauzul umownych, ujętych w sposób generalny i abstrakcyjny, z przeznaczeniem do wykorzystania w nieograniczonej liczbie przypadków. (tak: M. Bednarek „Wzorce umów w prawie polskim” C.H. Beck 2005). Kwestią istotną jest to, aby zbiór postanowień powstał przed zawarciem umowy i służył stronie, która go ustaliła do ukształtowania treści stosunku obligacyjnego, jako instrument prawny do związania adherentów postanowieniami, które im chce narzucić. Cechą wzorca jest również możliwość posłużenia się nim wielokrotnie, gdyż nie zawiera on oznaczeń indywidualizujących drugą stronę umowy, lecz powtarzalne klauzule, które będą uzupełniać treść zobowiązań powstałych z umów (Adam Olejniczak komentarz do art. 384 k.c. LEX 2010).

Mając powyższe na uwadze należało zważyć, że „Umowy” oraz „Regulamin” stosowane przez pozwanego spełniają wskazane wyżej kryteria dla uznania ich za wzorzec umowy, bowiem zostały one opracowane przez pozwanego we własnym zakresie, stanowią jednostronnie i uprzednio przygotowane zestawienie klauzul umownych, ujętych

w sposób generalny i abstrakcyjny, z przeznaczeniem do wykorzystania w nieograniczonej liczbie przypadków. Przedmiotowe wzorce powstały przed zawarciem umowy i służył stronie, która go ustaliła (proponentowi) do ukształtowania treści stosunku obligacyjnego, jako instrument prawny do związania adherentów postanowieniami, które im chce narzucić. Ponadto, przedmiotowe dokumenty są udostępniane przez pozwanego wszystkim swoim Klientom, którzy mają możliwość zapoznania się z jego treścią, akceptują jego zapisy i tym samym zawierają umowę, której treść określa przedmiotowy wzorzec.

Powyższa kwalifikacja łączącej strony więzi prawnej oznacza zatem dopuszczalność sądowej kontroli postanowień „Umów” i „Regulaminu” pod kątem ich abuzywnego charakteru. Z tych też względów zasadne i celowe było poddanie przez Sąd treści zakwestionowanych przez powoda postanowień umownych ocenie prawnej, a w szczególności, czy mają one charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c.

W myśl art. 385¹ § 1 k.c., za niedozwolone postanowienia umowne uznaje się postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przytoczonego sformułowania wynika zatem, że możliwość uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowanie go z praktyki stosowania zależna jest od spełnienia następujących przesłanek:

- 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, a więc nie podlegało negocjacom;
- 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
- 3) ukształtowane we wskazany sposób prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta;
- 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron, w tym ceny lub wynagrodzenia.

Powyższe przesłanki muszą zostać spełnione łącznie, natomiast brak jednej z nich skutkuje, że Sąd nie dokonuje oceny danego postanowienia pod kątem abuzywności.

Analizując zakwestionowane przez powoda postanowienia w oparciu o w/w kryteria, nie budzi wątpliwości Sądu, że konsumenci nie mieli wpływu na ich treść, a zatem należało uznać, że nie były one z nimi uzgadniane indywidualnie.

Postanowienia umowne będące przedmiotem niniejszej sprawy nie dotyczą także głównych świadczeń stron. Przez główne świadczenia stron należy rozumieć elementy przedmiotowo istotne umowy a więc takie elementy konstrukcyjne umowy, bez których uzgodnienia nie doszłoby do jej zawarcia (essentialia negotii). Zalicza się do nich wynagrodzenie lub cenę jako świadczenie konsumenta oraz świadczenie wzajemne przedsiębiorcy: wydanie towaru czy wykonanie określonej usługi.

Do rozstrzygnięcia pozostała zatem jedynie kwestia, czy zakwestionowane przez powoda postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Należy wskazać, że „dobre obyczaje” to reguły postępowania niesprzeczne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można uznać także działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, a więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające od przyjętych standardów postępowania. Pojęcie „interesów konsumenta” należy rozumieć szeroko, nie tylko jako interes ekonomiczny, mogą tu wejść w grę także inne aspekty: zdrowia konsumenta (i jego bliskich), jego czasu zbędnie traconego, dezorganizacji toku życia, przykrości, zawodu itp. Naruszenie interesów konsumenta wynikające z niedozwolonego postanowienia musi być rażące, a więc szczególnie doniosłe. Pełnię treści pojęciu „dobrych obyczajów” (w szczególności w stosunkach umownych między profesjonalistą a konsumentem) nadaje judykatura - w orzeczeniu SN z 13 lipca

2005 r., I CK 832/04, IC Biul. SN 2006, nr 2, s. 86 wskazano, że za „sprzeczne z dobrymi obyczajami” należy uznać wprowadzenie klauzul godzących w równowagę kontraktową, „rażące naruszenie interesów konsumenta” zaś polega na nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta w określonym stosunku umownym).

Należy także wskazać, że klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ § 1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami zarazem rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ § 1 k.c.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że kwestionowane przez powoda klauzule stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. bowiem kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Stosownie do treści art. 385³ pkt 10 k.c. w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności uprawniają kontrahenta konsumenta do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w tej umowie. Postanowienie o treści „Kasa zastrzega sobie prawo do zmiany niniejszego Regulaminu. Zmiana Regulaminu może nastąpić wyłącznie z ważnych powodów. Za ważne powody o jakich mowa w ust. 1 uważa się: (...) 3) zmianę zasad i warunków świadczenia usług, a w szczególności rozszerzenie funkcjonalności istniejących produktów i usług, rezygnacji lub zmiany dotychczas oferowanych produktów lub usług mających wpływ na udzielenie lub obsługę pożyczek/kredytów” spełnia zatem przesłanki klauzuli abuzywnej określone w art. 385³ pkt 10 k.c. i przesądza o jej abuzywności (por. uzasadnienie do wyroku SN z dnia 19 marca 2007 roku, III SK 21/06, OSNP 2008/11-12/181).

Ustawodawca dopuszcza możliwość jednostronnej zmiany umowy, ale tylko wtedy, gdy nastąpi to z ważnych przyczyn precyzyjnie określonych w umowie. Chodzi o to, aby konsument w momencie podpisania umowy wiedział, kiedy i w jakiej sytuacji może dojść do zmiany umowy i miał możliwość zweryfikowania, w momencie dokonania takiej zmiany, czy okoliczność na którą powołuje się przedsiębiorca została przewidziana w umowie i rzeczywiście nastąpiła. Tymczasem zakwestionowana klauzula nie wskazuje enumeratywnie ważnych powodów, dla których pozwany byłby jednostronnie uprawniony do dokonania zmiany wzorca a tym samym również umowy zawartej z klientem, gdyż posługuje się słowem „w szczególności” (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 440/12), co oznacza, że powody zmiany Regulaminu mogą być również inne niż te enumeratywnie wymienione.

Rozwiązanie przyjęte przez pozwanego stawia konsumenta w sytuacji bez wyjścia, gdyż albo zaakceptuje on zmiany, z którymi się nie zgadza albo będzie musiał spłacić od razu zaciągnięty kredyt. Tym samym konsument zostaje zmuszony do zaakceptowania zmian Regulaminu, aby uniknąć wcześniejszej spłaty kredytu. Takie postępowanie pozwanego należy uznać za nieuczciwie i nielojalne w stosunku do konsumenta a tym samym sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i rażąco naruszające interesy konsumenta.

Zdaniem Sądu, jeśli pozwany wprowadza nowe produkty lub usługi albo ulepsza już oferowane to powinien dać możliwość konsumentowi zapoznania się z nimi i podjęcia swobodnej i autonomicznej decyzji, czy chce je wprowadzić do już wiążącej umowy czy też nie, a nie uzależniać dalsze trwanie już zawartej umowy od zaakceptowania zmian, z którymi konsument może się nie zgadzać. Jednocześnie nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia dla wprowadzania

zmian w umowie kredytowej związanych z wprowadzeniem nowych produktów lub usług albo ulepszeniem już istniejących.

Wobec powyższego, Sąd uznał, że zakwestionowane przez powoda postanowienie Regulaminu upoważnia pozwanego do jednostronnej zmiany umowy bez ważnej przyczyny wskazanej w umowie, a zatem spełnia przesłanki do uznania go za niedozwolone postanowienie wzorca umowy (art. 385³ pkt 10 kc).

Przechodząc do oceny kolejnego postanowienia o treści: „ (...) uprawniony jest do zmiany wysokości pobieranych opłat i prowizji w następujących przypadkach:

- a) wzrostu wskaźników (miesięcznych, kwartalnych, półroczny i rocznych) cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanych przez GUS,
- b) wzrostu cen energii
- c) wzrostu cen usług pocztowych i telekomunikacyjnych, z których korzysta (...) przy wykonywaniu czynności oraz w zakresie wynikającym ze zmian tych parametrów”

należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu nie stanowi ono niedozwolonej klauzuli umownej w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., albowiem w sposób precyzyjny określa ważne powody uzasadniające zmianę umowy w trakcie jej trwania. Powody te są ważne, gdyż dotyczą zmian cen energii, usług pocztowych i telekomunikacyjnych, które wpływają na koszty prowadzenia przez pozwanego działalności gospodarczej i są od niego niezależne.

Działalność (...)’ów ze swej istoty nastawiona jest na zysk, dlatego też nie może być on pozbawiony prawa do zmiany wysokości opłat i prowizji w sytuacji, gdy warunki wykonywania działalności zmieniają się w ten sposób, że spowodują wzrost kosztów czynności wykonywanych przez (...) w ramach wykonywania umowy z konsumentem. Pozwany ma zatem prawo do zastrzeżenia uprawnienia do zmiany wysokości prowizji i opłat. Wskazane przez pozwanego we wzorcu umowy kredytowej przyczyny uzasadniające zmianę wysokości prowizji i opłat należy uznać za spełniające wymóg ważności w rozumieniu art. 385³ pkt 10 k.c. Treść i zakres wskazanych we wzorcu przyczyn zmiany wysokości prowizji i opłat odpowiada zakresowi czynników kształtujących wysokość kosztów działalności pozwanego. Ze swej istoty nie mogą one być wyrażone w sposób ścisły, np. liczbowo, tak, aby konsument mógł sprawować szczegółową kontrolę nad wprowadzaniem zmian w tabeli opłat i prowizji. Postanowienie tej treści nie powoduje zatem naruszenia równowagi kontraktowej między konsumentem a (...)’em i nie kształtuje praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 14 lipca 2011 roku, sygn. akt VI ACa 74/11).

Odmienne należało ocenić ostatecznie z zakwestionowanych przez powoda postanowień o treści: „W przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki, w braku odmiennego oświadczenia Pożyczkobiorcy złożonego po dokonaniu wcześniejszej spłaty pożyczki w całości, ochrona ubezpieczeniowa wynikająca z przystąpienia do ubezpieczenia grupowego będzie kontynuowana.”. W ocenie Sądu stanowi ono niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. bowiem kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Przystąpienie konsumenta do umowy ubezpieczenia grupowego i wskazanie pozwanego jako podmiotu uprawnionego do otrzymania świadczenia z tytułu umowy, zabezpieczenia roszczenie kredytodawcy w przypadku niewykonania umowy przez konsumenta. Tym samym nie ma żadnego uzasadnienia, aby konsument był objęty tym ubezpieczeniem po wywiązaniu się przez niego z zawartej umowy.

Należy się zgodzić z powodem, iż nie ma żadnych przeszkód, aby konsument kontynuował ubezpieczenie, jeśli uzna je za korzystne, ale decyzję o tym powinien podjąć swobodnie a nie autonomicznie.

Zakwestionowane postanowienie zawarte jest w umowie pożyczki chwilowej, a zatem udzielanej jak sama nazwa wskazuje na krótki okres, dlatego też konsument może być nieświadomy, tego, że po spłaceniu kredytu będzie zobowiązany do płacenia składki na ubezpieczenie, jeśli nie złoży stosownego oświadczenia.

Sąd w pełni się zgadza z oceną powoda, iż przedmiotowe postanowienie w sposób nieuprawniony przedłuża automatycznie okres trwania ubezpieczenia, nawet w przypadku ustania powodu, dla którego ubezpieczenie zostało ustanowione, a tym samym w sposób rażąco narusza uzasadniony interes ekonomiczny konsumenta.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienia wzorców umownych stosowanych przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowią niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i zakazał ich stosowania na podstawie art. 479⁴² k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do wyniku sporu na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w minimalnej stawce wynagrodzenia radcy prawnego określonej według § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 t.j.). Tym samym Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nie obciążanie go kosztami procesu, ponieważ powód musiał wystąpić z niniejszym powództwem, aby uzyskać wyrok a następnie możliwość wpisania przedmiotowych postanowień do rejestru niedozwolonych postanowień umowy prowadzonego przez Prezesa UOKIK (art. 479⁴⁵ § 2 kpc), a pozwany będąc profesjonalistą mógł już wcześniej, znając orzecznictwo SOKIK, zaniechać stosowania przedmiotowych postanowień.

Publikację prawomocnego wyroku na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Anna Maria Kowalik